

Sygn. akt. IV Ka 1124/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Menzel (spr.)

Sędziowie SSO Aleksander Ostrowski

SSO Joanna Żelazny

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale L. K. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013r.

sprawy **A. D.**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 25 czerwca 2013r. sygn. akt II K 1804/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w jego części wstępnej przyjmuje, że sprawa oskarżonego A. D. została rozpoznana

w dniach: 6 czerwca 2011r., 16 sierpnia 2011r., 22 sierpnia 2011r., 18 października 2011r., 19 października 2011r., 24 października 2011r., 14 grudnia 2011r., 20 lutego 2012r. 20 marca 2012r., 14 maja 2012r. 21 czerwca 2012r., 23 sierpnia 2012 r., 16 października 2012r., 20 listopada 2012r., 4 grudnia 2012r., 11 grudnia 2012r., 15 stycznia 2013r., 5 lutego 2013r., 12 lutego 2013r., 19 marca 2013r., 9 kwietnia 2013r., 7 maja 2013r., 4 czerwca 2013r., 18 czerwca 2013r., 25 czerwca 2013r.

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej) na rzecz adwokata E. M. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰/100, w tym VAT), tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, zwalniając go jednocześnie od opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

A. D. został oskarżony o to, że :

1. w okresie od marca 2009 roku do października 2010 roku we W. znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną Z. D., w ten sposób, że wszczynał awantury podczas których ubliżał jej słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, szarpał za włosy, popychał, a w dniu 25 lipca 2010 roku uderzył Z. D. butelką w głowę w okolice lewego oka, bił

pięściami po głowie i tułowiu, czym spowodował u pokrzywdzonej obrażenia w postaci obrzęku oraz podbiegnięcie krwawe na twarzy w okolicy bocznej części lewego łuku brwiowego o łącznej powierzchni 5 na 4,5 cm na przyśrodkowej powierzchni ramienia prawego w połowie długości skupisko wybroczyn i podbiegnięć krwawych, na bocznej i tylnej powierzchni przedramienia lewego w połowie długości skupisko powierzchownych otarć naskórka pokrytych czerwonymi strupami na łącznej powierzchni 8 na 2 cm, na grzbietowej powierzchni ręki lewej w obrębie śródreżca w rzucie paliczka bliższego kciuka II i III kości śródreżczo-palczkowych obrzęk i średnio wysycane niebiesko-wiśniowe podbiegnięcia krwawe na łącznej powierzchni 8 na 6,5 cm, czym spowodował naruszenie narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie dłuższy ni 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia swego czynu i pokierowania swoim postępowaniem tj. o czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

2. w okresie od marca 2009 roku do października 2010 roku we W. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją córką R. P., w ten sposób, że wszczywał awantury bez powodu, podczas których wyzywając ją słowami uznanymi za obelżywe wielokrotnie naruszał jej nietykalność cielesną w ten sposób, że szarpał ją, popychał, uderzał pięściami po całym ciele, a w dniu 14.06.2009 roku uderzył ją w głowę, a w dniu 13.09.2009 roku prysnął jej w oczy gazem, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem tj. o czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 25.06.2013 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej uznał oskarżonego A. D. za winnego tego, że mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność zrozumienia znaczenia swego czynu i pokierowania swoim postępowaniem w dniu 25 lipca 2010 roku uderzył Z. D. butelką w głowę w okolice lewego oka, bił pięściami po głowie i tułowiu, czym spowodował u pokrzywdzonej obrażenia w postaci obrzęku oraz podbiegnięcie krwawe na twarzy w okolicy bocznej części lewego łuku brwiowego o łącznej powierzchni 5 na 4,5 cm na przyśrodkowej powierzchni ramienia prawego w połowie długości skupisko wybroczyn i podbiegnięć krwawych, na bocznej i tylnej powierzchni przedramienia lewego w połowie długości skupisko powierzchownych otarć naskórka pokrytych czerwonymi strupami na łącznej powierzchni 8 na 2 cm, na grzbietowej powierzchni ręki lewej w obrębie śródreżca w rzucie paliczka bliższego kciuka II i III kości śródreżczo-palczkowych obrzęk i średnio wysycane niebiesko-wiśniowe podbiegnięcia krwawe na łącznej powierzchni 8 na 6,5 cm, czym spowodował naruszenie narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie dłuższy ni 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia swego czynu i pokierowania swoim postępowaniem tj. czynu z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, za który na podstawie art. 157 § 2 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby.

Wymienionym wyrokiem przyjmując w odniesieniu do zarzutu z pkt. 2, że działanie A. D. polegało na tym, że mając w znacznym stopniu ograniczoną możliwość rozpoznania znaczenia swego czynu i pokierowania swoim postępowaniem w dniu 15.06.2010 roku uderzył R. P. w głowę w wyniku czego doznała ona obrażeń w postaci zaczerwienienia skóry policzka prawego, ucha prawego, okolicy wyrostka sutkowatego i bolesności tych okolic, tj. obrażeń naruszających czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni, co stanowi czyn z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, a nadto w odniesieniu do tego zarzutu, że działanie oskarżonego polegało na tym, że mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność zrozumienia znaczenia swego czynu i pokierowania swoim postępowaniem w dniu 13.09.2009 roku prysnął jej w oczy gazem, w wyniku czego doznała ona zadrażnienia spojówek oczu oraz górnych dróg oddechowych tj. obrażeń ciała naruszających czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni, co stanowi czyn z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk Sąd Rejonowy na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk postępowanie co do obu czynów umorzył.

Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. M. kwotę 2583 zł. tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielom posiłkowym i jednocześnie zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Od wskazanego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego- art. 1 § 3 kk poprzez niedostrzeżenie, że oskarżonemu ze względu na stwierdzone w opinii sądowo-psychologicznej organiczne zmiany w (...) nie można przypisać winy, bowiem oskarżony nie ma możliwości obiektywnego spostrzegania i odtwarzania swych relacji z pokrzywdzonymi;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

a/ art. 2 § 2 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt.1 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i niedostatecznie uzasadnienie podstaw skazania oskarżonego, w szczególności:

- dowolną i wybiórczą ocenę wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków prowadzącą do błędnego uznania sprawstwa i winy, mimo że prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie wyczerpał ustawowych znamion przestępstwa

-oparcie ustaleń dotyczących winy oskarżonego o zeznania pokrzywdzonych, którym Sąd I instancji kilkakrotnie odmówił wiary;

b/ art. 2 § 2 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt. 1 kpk poprzez niedostrzeżenie lub pominięcie przy wydawaniu zaskarżonego wyroku wątpliwości jakie pojawiły się w sprawie, które powinny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego, a to, że:

- wątpliwości wywołane brakiem wiarygodności oskarżycielek posiłkowych oraz świadków związanych z nimi;

- wątpliwości jakie wynikają na tle dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz treści dokumentów prywatnych świadectwa sądowo-lekarskich oględzin ciała Z. D. z dnia 27.07.2010 roku oraz zaświadczeń dotyczących R. P. (k. 52, 28);

c/ art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego przy pominięciu lub zminimalizowaniu okoliczności korzystnych dla oskarżonego;

d/ art. 193 § 1 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosków opinii biegłych: sądowo-psychiatrycznej z dnia 15.10.2010 roku oraz sądowo-psychologicznych z dnia 23. 02. 2012 roku i z dnia 16.10.2012 roku , a w konsekwencji pominięcie, że nasilenie zmian organicznych w obrębie (...) uniemożliwiło oskarżonemu obiektywne spostrzeganie i odtwarzanie zdarzeń dotyczących jego relacji z pokrzywdzonymi, co skutkuje brakiem możliwości przypisania winy oskarżonemu;

e/ art. 415 § 1 pkt. 2 kpk poprzez niewskazanie w treści wyroku daty oraz miejsca rozpoznania sprawy;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne ustalenie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu przestępstwa, mimo że prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego przemawia za wnioskiem odmiennym bądź co najmniej rodzi wątpliwości, które winny być w przypadku niemożności ich wyjaśnienia interpretowane na korzyść oskarżonego, a w szczególności:

a/ błędne ustalenie, że oskarżony w dniu 15.06.2010 roku uderzył Z. D. butelką szklaną w głowę,

b/ bezzasadne przyjęcie, że oskarżony w dniu 15.06.2009 roku uderzył R. P. w głowę , zaś w dniu 13. 09. 2019 roku rozpylił jej gaz w oczy;

4. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca złożył wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów oraz zasądzenie kosztów udzielonej obrony według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego jej rozpoznania.

Sąd zważył:

Apelacja jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

Słusznie zauważył obrońca oskarżonego, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisu postępowania w zakresie treści wyroku, błędnie jednak wskazał zaskarżony przepis. W istocie Sąd Rejonowy nie uchybił jak podaje skarżący przepisowi art. 415 § 1 pkt. 2 kpk, lecz naruszył art. 413 § 1 pkt. 2 kpk. Uchybienie to polegało na nie wskazaniu w części wstępnej wyroku terminów rozpoznania sprawy na rozprawie. Z tych przyczyn uwzględniając zarzut Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że stosownie do art. 413 § 1 pkt. 2 kpk w części wstępnej zaskarżonego wyroku wskazał daty, w jakich Sąd Rejonowy rozpoznawał sprawę na rozprawie..

W pozostałym zakresie zgłoszone przez skarżącego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Na samym wstępie Sąd Okręgowy sygnalizuje błąd w zakresie orzeczenia o umorzeniu postępowania z uwagi na upływ terminu przedawnienia czynów przypisanych oskarżonemu dokonanych na szkodę R. P. (pkt. II części dyspozytywnej wyroku). Sąd R. prawidłowo ustalił, że z uwagi na zmianę ustawy karnej należy przepis art. 157 § 4 kk stosować w brzmieniu ustawy poprzednio obowiązującej, a zatem przyjąć, że występki z art. 157 § 2 kk jest czynem prywatnoskargowym. Zupełnie jednak stracił z pola widzenia Sąd Rejonowy uprawnienie prokuratora do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w zakresie każdego czynu. Stosownie do art. 60 § 1 i 2 kpk prokurator ma prawo wszcząć postępowanie w sprawie o czyn prywatnoskargowy, który z chwilą objęciem ściganiem staje się czynem z oskarżenia publicznego. Niewątpliwie z taką sytuacją mamy do czynienia w zakresie czynów popełnionych na szkodę R. P.. Skoro prokurator uznał, że takie same jak następnie przyjął Sąd Rejonowy obrażenia ciała pokrzywdzonej stanowią występki z art. 157 § 2 kk i objął te zachowania ściganiem, co wynika wprost z przyjętej w zarzucie aktu oskarżenia kwalifikacji prawnej art. 207 § 1kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 §2 kk, to czyny zmodyfikowane przez Sąd co do ich opisu i kwalifikacji prawnej w dalszym ciągu stanowiły występkę, co do których należało stosować wszystkie prawne regulacje jak dla czynów ściganych z oskarżenia publicznego. W tym znaczeniu nie sposób podzielić stanowiska Sądu Rejonowego, że okres przedawnienia karalności tych czynów już upłynął. Jednakże z uwagi na zakres apelacji i jej kierunek Sąd Okręgowy mimo dostrzeżenia wskazanego uchybienia nie mógł dokonać rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego.

Oczywiście chybnym jest zarzut naruszenia prawa materialnego. Obrońca zarzucając naruszenie art. 1 § 3 kk stwierdził, że ustalone przez biegłych organiczne zmiany (...) nie pozwalają przypisać oskarżonemu winy, bowiem jego zdaniem A. D. tempore criminis miał całkowicie zniszczoną zdolność zrozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Przedstawiony pogląd w żadnym stopniu nie znajduje uzasadnienia w powołanych opiniach biegłych. Stwierdzone zmiany organiczne (...) mają różne podłoże, przebieg i zakres. Ich stwierdzenie jest domeną biegłych, którzy określając zakres tych zmian ustalają jednocześnie stopień upośledzenia w zakresie kierowania własnym postępowaniem i rozpoznawania znaczenia swego czynu. Opiniujący w sprawie biegli lekarze psychiatrzy jednomyślnie stwierdzili, że zdiagnozowane u oskarżonego zmiany organiczne (...) mają taki zakres i stopień, który prowadził do stanu wskazanego w art. 31 § 2 kk. Brak jest tym samym podstawy do uznania, że zdiagnozowane u oskarżonego zmiany organiczne (...) przesądzają o niemożliwości przypisania mu winy.

Obrońca zarzucając obrazę przepisów postępowania (pkt. 2 „a i b” apelacji) przeprowadza własną ocenę materiału dowodowego, która jest wyłącznie polemiką z poczynionymi prawidłowo ustaleniami faktycznymi. Otóż wybiórcza, jak wskazuje obrońca ocena przeprowadzonych przez sąd a quo dowodów w istocie jest pełną i wszechstronną oceną dowodów, która w efekcie doprowadziła do przyjęcia pewnych z nich za wiarygodne i stanowiące podstawę ustaleń faktycznych. To właśnie tak przeprowadzona ocena dowodów doprowadziła do zmiany konstrukcji i zakresu zarzuconych czynów i w efekcie nadania im odmiennej od pierwotnej kwalifikacji prawnej. Wynikiem bardzo wnikliwej oceny zeznań pokrzywdzonych było w efekcie uznanie, że w części jedynie stanowią one dowody obiektywne. Przy czym Sąd Rejonowy wyraźnie określił obszary w jakich na wymienionych dowodach oparł swoje ustalenia, a także podał przyczyny, dla których w pozostałym zakresie uznał je za nieobiektywne.

Nie sposób podzielić stanowiska apelującego przedstawionego w zarzucie pkt. 2 b apelacji. Otóż obrońca podnosząc wskazany zarzut w istocie w głównej mierze sprowadza go do naruszenia art. 5 § 2 kpk. Formułując tenże zarzut skarżący wyraźnie myli naruszenie art. 5 § 2 kpk i naruszenie art. 7 kpk. O złamaniu zasady in dubio pro reo można, bowiem mówić tylko wtedy, kiedy pomimo wyczerpania wszystkich możliwości procesowych nie można dokonać ustaleń w określonym obszarze rozpoznawczym i tym samym powstaje luka, której nie sposób w żaden dostępny sposób wypełnić. Taki stan rzeczy rodzi wątpliwości, których nie sposób usunąć i te bezwzględnie należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego. Z przedstawionej przez skarżącego argumentacji jasno wynika, że zarzut swój odnosi do prawidłowości ustaleń faktycznych, których błąd upatruje w wadliwie przeprowadzonej ocenie dowodów. Przy takim rozumieniu zgłoszonego zarzutu nie sposób uznać go za trafny. Opinia lekarza medycyny sądowej M. W. nie rodzi wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk, bowiem zawiera alternatywne wnioski, które odnoszą się do informacji płynących z zeznań pokrzywdzonego i relacji przedstawionej przez oskarżonego. Przyjęcie jednej z wersji przez Sąd jest wynikiem prawidłowo przeprowadzonej oceny dowodów i w takim zakresie podlega ochronie.

Również zarzut zgłoszony w pkt. 2 c apelacji nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca zarzucając uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego twierdzi, że pominięte okoliczności przemawiające na korzyść przy uwzględnieniu całokształtu ustaleń faktycznych stanowiłyby podstawę do uniewinnienia oskarżonego od przypisanych mu czynów. Jak się wydaje jest to kolejny zarzut zmierzający do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych jako podstawę rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy, wbrew temu co twierdzi skarżący wyraźnie tak po stronie obrony jak i oskarżenia wyłączył niektóre dowody lub ich fragmenty poza nawias obiektywizmu. Nie może być mowy o tym, że w przedstawianym przez obrońcę ujęciu pominięte zostały okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego. Owe okoliczności, a rzecz uściślając dowody budujące ustalenia faktyczne zostały w ujęciu korzystnym dla oskarżonego uwzględnione, czego bezpośrednim wynikiem jest zasadniczo odmienna ocena prawna zachowania A. D.. Gdyby rzecz przedstawiała się tak, jak przedstawiono w zarzucie apelacyjnym, Sąd Rejonowy logicznie rzecz ujmując zobowiązany byłby potwierdzić prawidłowość kwalifikacji prawnej aktu oskarżenia. Tymczasem prawidłowo dokonana ocena dowodów doprowadziła słusznie Sąd Rejonowy do przekonania, że brak jest obiektywnych dowodów wskazujących na sprawstwo i winę w zakresie czynu z art. 207 § 1 kk.

Zarzut wskazany w pkt. 2 d nawiązuje wprost do omówionego już wyżej zarzutu naruszenia prawa materialnego. W tym miejscu wystarczy powtórzyć, że sporządzone w sprawie opinie sądowo-psychiatryczna i sądowo-psychologiczna nie upoważniają do wnioskowania o braku winy oskarżonego charakteryzującej się niemożnością obiektywnego spostrzegania i odtwarzania przez niego zdarzeń w relacjach z pokrzywdzonymi.

Konstrukcja zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przedstawiona w pkt. 3 apelacji jest w zasadzie polemiką z poczynionymi przez sąd I instancji ustaleniami faktycznymi. Ustalenia faktyczne, które stanowią podstawę rozstrzygnięcia każdorazowo muszą zostać poprzedzone oceną materiału dowodowego, która musi być wszechstronna i uwzględniać wszystkie dowody zgromadzone w sprawie. Zdaniem Sądu Okręgowego w przeprowadzonym postępowaniu Sąd Rejonowy zgromadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, które wszechstronnie ocenił. Zaprezentowana ocena dowodów jest logiczna, konsekwentna i zborna. Nie sposób nie zgodzić się z sądem a quo, że począwszy od 2009 roku sytuacja w rodzinie państwa D. uległa zasadniczej zmianie. Konflikt rodzinny na tle majątkowym przybrał na sile i doprowadził do podziału rodziny. Oskarżony wraz z córką A. zjednoczył się przeciwko żonie i R. P., zaś obie kobiety wyraźnie antagonizowały z oskarżonym i A. R.. Wzajemna arogancja, niechęć i brak poszanowania dla drugiego powodowały liczne konflikty, które miały różne oblicza od wzajemnych wyzwisk do rękoczynów. Z zeznań osób nie związanych z żadną ze stron, w tym zeznań policjantów jasno wynika, że naganne zachowania były udziałem obu stron. Słusznie uznał Sąd Rejonowy, że wzajemna agresja, poprzedzona zamierzoną a, także incydentalną prowokacją nie pozwalają zachowania oskarżonego uznać za znęcanie się o jakim mowa w art. 207 § 1 kk. Jednakże z przeprowadzonych dowodów wynika, że przynajmniej trzykrotnie konflikt rodzinny przekroczył ramy przyjętego przez strony scenariusza wzajemnych złośliwości i doprowadził do nieuzasadnionego, niesprawiedliwego użycia siły. W tym przypadku agresorem i w konsekwencji sprawcą stwierdzonych u pokrzywdzonych obrażeń ciała był oskarżony. Obrażenia ciała, których doznała Z. D. były widoczne i charakterystyczne dla pobicia. Mówili o tym świadkowie, którzy w krótkim czasie po zdarzeniu widzieli

pokrzywdzoną. Wersję przedstawioną przez pokrzywdzoną potwierdził także lekarz medycyny sądowej. Brak jest przy tym jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że pokrzywdzona samookaleczyła się lub wykorzystała przypadkowo doznane obrażenia przeciwko oskarżonemu. Sytuacja była dynamiczna, nagle i zakończyła się interwencją Policji, co przemawia za wiarygodnością zeznań Z. D. . Z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń wynika także, że powodem konfliktu rodzinnego była córka R. P., a właściwie fakt, że nie przekazywała żadnych środków finansowych na utrzymanie domu rodzinnego, pomimo że od wielu lat w tym domu zamieszkiwała. Konflikt pomiędzy córką i ojcem był w zasadzie źródłem rodzinnych awantur i w zasadniczy sposób przyczynił się do rozpadu małżeństwa i rozbicia rodziny. Trafnie Sąd Rejonowy odczytał na podstawie przeprowadzonych dowodów, że zachowania oskarżonego i jego córki miały wzajemny charakter, który wyrażał się licznymi awanturami. Jednak w dniach 15.06 i 19.09. 2009 roku w wyniku agresji stron doszło do spowodowania obrażeń u pokrzywdzonej. W pierwszym przypadku w wyniku uderzenia córki w głowę, w drugim wskutek użycia gazu nakierowanego na twarz pokrzywdzonej. Zdarzenia te rozegrały się w domu i nie były obserwowane przez obcych ludzi. Sąd oparł swoje ustalenie na zeznaniach pokrzywdzonych przedstawiając dlaczego te fragmenty dowodów uznaje za obiektywne. Zgodzić się należy z Sądem I Instancji, że pokrzywdzona R. P. niewątpliwie jest osobą zainteresowaną w sprawie. Nie budzi najmniejszej wątpliwości okoliczność, że interes pokrzywdzonej ma uzasadnienie materialne, bowiem należy ona do kręgu spadkobierców ustawowych po oskarżonym, który poinformował ją, że dokonał zapisu testamentowego o jej wydziedziczeniu. Brak jest jednak obiektywnych okoliczności świadczących o tym, że fakt ten determinował pokrzywdzoną do zeznania nieprawdy. Pokrzywdzona, co jest bezsporne doznała ustalonych w zaświadczeniach obrażeń ciała, których charakterystyka odpowiada przebiegowi opisanych przez nią zdarzeń. Brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących, że pokrzywdzona doznała stwierdzonych przez nią obrażeń w innych okolicznościach. Relacja R. P. pozostaje poza tym w logicznym związku z zeznaniami Z. D.. Przeprowadzona w tym zakresie ocena dowodów przez Sąd Rejonowy jest logiczna i nie wykroczyła poza ramy określone w art. 7 kpk.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut rażącej surowości i niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary. Sąd Rejonowy na k. 1009 (str. 24 uzasadnienia) w pełny i przekonujący sposób uzasadnił tak rodzaj, jak również wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary. Wymierzona kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia jest odpowiednia do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości, a także uwzględnia cele wychowawcze i zapobiegawcze.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie 636 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych

Dz. U z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zmianami.

O kosztach należnych pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego orzeczono na podstawie art. 29 ustawy prawo o adwokaturze Dz.U.2009.146.1188.